

Мандрівки з Чарівним Атласом: Гринвіч

Про книгу

Лука і Терезка знову вирушають у захопливу мандрівку з Чарівним Атласом. Вони опиняються у Гринвічі – передмісті Лондона. Там проходить нульовий меридіан, що ділить світ на Східну і Західну півкулі. Древня обсерваторія, знайомство з професором Чемберсом, багато цікавинок із життя моряків і розвитку географічної науки – усе це чекає на юних читачів у другій книжці трилогії Надійки Гербіш.

НАДІЙКА ГЕРБІШ

МАНДРІВКИ З ЧАРІВНИМ АТЛАСОМ

ГРИНВІЧ

На низькому підвіконні в кухні сиділа Терезка, розглядаючи малюнки в новій книжці. Мама тихо поколихувалася в кріслі-гойдалці: мала Софійка якраз заснула в неї на руках. Поруч із кріслом на столі стояв уже прохололий чай — мама так зачиталася, що геть про нього забула.

Із книжковими новинками в домівку завжди приходило свято. В маленькому містечку, де мешкали Терезка, Лука, Софійка та їхні батьки, не було справжньої книгарні, тож раз на кілька місяців родина збиралася перед комп'ютером, аби вибрати й замовити нові книжки. Інколи спалахували суперечки: цю книжку нам треба негайно! Ні, цю, оцю! Але зрештою віртуальний кошик наповнювався — і за кілька днів тато забирав на пошті цінний пакунок й приносив його додому в обід: саме тоді повертався зі школи Лука. Мама з Терезкою накривали на стіл раніше, ніж зазвичай, щоби встигнути розкласти книжки і хоч трошки потішитися ними усім разом, доки тато знову не поїде на роботу. А увечері й упродовж кількох наступних днів читання було основною родинною розвагою.

Учора саме був один із цих книжкових днів, однак він виявився трохи незвичним. Мама чомусь розгорнула пакунок сама, у себе в спальні. За обіднім столом книжки таки були, однак Терезка ніяк не

могла збагнути, чому мама заховала коробку? Що за дивні таємниці?

Це питання муляло Терезку вже другий день. Однак дівчинка вирішила наразі ні про що не допитуватися. Вона зацікавлено роздивлялася малюнки, виглядала у вікно тата з Лукою (може, їм вдасться прийти сьогодні раніше!), тоді зиркала на маму з Софійкою, на годинник над плитою... Ох, ну чому ж сьогоднішній ранок тягнеться так незвично довго?

Софійка завовтузилася в маму на руках.

— Терезко, поклади, будь ласка, мою книжку на полицю, — прошепотіла мама. — Я погодую Софійку, а ти піди переодягнися.

Терезка здивовано оглянула себе. Переодягатися? Перед обідом? Навіщо?

— Я розклала потрібний одяг на твоєму ліжку, — у маминому шепоті був і усміх, і таємничість. — Тільки не барися, добре?

Дівчинка кивнула і вийшла навшпиньках з кухні, прихопивши мамину книжку. Що мама задумала?.. Спершу захований книжковий пакунок, потім перевдягання...

У дитячій на Терезчиному ліжку лежав гарний, але аж ніяк не святковий одяг: смугасті шкарпетки, бавовняна туніка, плетена кофта з капюшоном, джинси... Поруч із ліжком стояли трохи затерті, але дуже зручні коричневі замшеві мокасини. Терезка ще раз себе оглянула: ніжно-блакитна ситцева сукенка в дрібні білі квіточки, така ж блакитна стрічка в косичці, ніжні бежеві домашні капчики з бантиками... Її теперішній одяг значно краще пасував до обіду. Гм, за цим усім точно щось криється, але що?

Дівчинка згадала, що мама просила не баритися, хутко переодяглася й збігла сходами вниз. Софійка все ще солодко їла, пригорнувшись мамі до грудей, але почувши кроки сестри, відпустила маму й простягла пухкенькі руки до Терезки.

— Привіт, красунечко! — засміялася Терезка. — Виспалася?

Сестри вмостилися на підвіконні вже удвох. Малеча смикала Терезчину косу й заливалася сміхом, Терезка цілувала її пахучу голівку. Мама вийшла з кухні, але за мить повернулася — у зручних джинсах, кофті з капюшоном, кросівках... із наплічником та кошиком для пікніка, накритим барвистою серветкою. Вона мовчки переодягла Софійку й підморгнула Терезці.

— Ну що, дівчата, поїхали?

Терезка розгублено виглянула у вікно й побачила там їхню машину. Лука вже біг доріжкою до дверей, тож мама передала йому наплічник, кошик доручила Терезці, а сама швиденько замотала Софійку в слінг і вийшла з дітьми надвір. Терезка зауважила, що несподівана таємничість закралася навіть у татове обличчя.

Їхати було недалеко. Чарівні Місцини (так у їхній родині називали цей луг) починалися одразу за містом й ховалися від нього у видолинку, схожому на передісторію міського життя: оточеному старими деревами та порослому соковитою травою. Поміж дерев звивалася вузьенька, трохи замулена, річечка. На лужку паслися коні й корови, у небі шугали птахи. Діти дуже любили сюди приходити. Тут вони почувалися вільними й нестримно щасливими.

Батьки розклали ковдру у звичному місці, біля джерела. Софійка одразу поповзла досліджувати світ навколо, а Терезка з Лукою допомогли татові й мамі розібрати кошик. Поки діти розглядали наїдки — овочево-рибний кіш, покраяні скибками овочі й фрукти, домашні йогурти з ягодами в невеликих скляних баночках, млинці й канапки, — їм потекли слинки, тож вони навіть забули запитати, у честь чого ця несподівана вилазка.

Та коли врешті всі пообідали, мама дістала з наплічника два невеликі пакунки й вручила їх старшим дітям. Переглянувшись, вони

взялися наввипередки їх розгортати.

— Якась ти дуже мовчазна сьогодні, Терезко! — засміявся тато.

Але не встигла дівчинка відповісти, як Лука високо підняв руку із красивим коричневим записником.

— А я знаю, знаю, що це! Щоденник, як у дідуся!

Мама усміхнулася.

— Це не просто щоденники, а записники, які ви зможете брати в усі свої мандри з Атласом.

— Як і дідусь... — прошепотіла Терезка.

— Так, донечко, — погодилася мама, — як і дідусь.

— А що там треба писати? — запитав нетерплячий Лука. — Ми зможемо клеювати туди фотографії, квитки, листівки?

— Ти ж знаєш, що Атлас не переносить у мандрівки ні фотоапаратів, ні телефонів. Тільки тебе і твої спогади, — відповів раптом тато.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ